

Arrest

nr. 186 182 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 11 april 1987. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw beide ouders en uw vier broers in de wijk Bagdad Al Jadida woonde.

Eind 2012 begon u als soldaat te werken voor het Irakees leger. Nadat u uw opleiding in Al Nomaniya had voltooid werd u tewerkgesteld op een militaire basis in Basra.

In augustus 2015 werd u overgeplaatst naar een basis in Al Habaniya. Toen u op 20 augustus 2015 op de basis in Al Habaniya aankwam, merkte u dat u getransfereerd werd naar Brigade 53 die op dat

moment gestationeerd was in Al Karma, Al Motaqadem, waar de frontlinie van de strijd tegen de Islamitische Staat (IS) gelegen is. U scheurde het overplaatsingsbevel kapot en keerde de volgende dag terug naar huis. Hierna ging u aan de slag als reparateur van airconditionings in auto's. Ongeveer een week later kwamen er verschillende personen bij u thuis langs die vermelden dat u zich moest melden bij de Al Abbas moskee, een moskee die in handen was van de sjiitische militie Saraya Al-Salam. U was op dit moment niet thuis en werd door uw familie verwittigd van wat er gebeurd was. U hechtte echter geen belang aan deze oproep en deed niet wat door de milities van u gevraagd werd.

Ongeveer een week later, op 1 september kwamen er voor de tweede keer mensen langs bij u thuis. Zij vroegen naar u - u was wederom niet thuis aanwezig - en waren verbaasd dat u geen gehoor had gegeven aan hun eerste oproeping. Zij benadrukten dat u zich zeker moest komen melden. Diezelfde dag ging u samen met uw vader en uw broer naar de Al Abbas moskee. Daar had u een gesprek met Sjeik Jasem Al Tamimi, de verantwoordelijke voor Saraya Al-Salam in uw wijk. Hij was op de hoogte van het feit dat u gestopt was met werken bij het leger en verplichtte u terug naar uw werk te keren. Indien u dit niet zou doen zou u worden vermoord. U stemde toe. Na dit gesprek keerde u naar huis terug, nam uw spullen en ging u in het huis van uw grootmoeder en uw nonkel wonen.

Drie dagen nadat u bij uw grootmoeder was ingetrokken telefoneerde uw vader u. Hij vertelde u dat er militieleden bij u thuis waren langs geweest en naar u hadden gevraagd. Ze hadden gedreigd u te vermoorden indien ze u zouden vinden. Op dat moment besliste u Irak te verlaten en enkele dagen later vroeg u uw paspoort aan.

Op 25 september 2015 ging u naar een ceremonie bij een vriend thuis. Toen u terugkeerde naar het huis van uw grootmoeder, werd u gebeld door uw nonkel. Hij vertelde dat militieleden u waren komen zoeken in het huis van uw grootmoeder en zei u dat u niet kon terugkeren. U keerde terug naar het huis van uw vriend, waar u de nacht doorbracht. Uw vriend ging uw identiteitsbewijzen en uw paspoort ophalen en regelde eveneens de tickets voor uw vliegtuigreis. De volgende dag verliet u Irak vanuit de luchthaven van Bagdad. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute bereikte u Europa. U kwam België binnen op 6 oktober 2015 en vroeg asiel aan op 7 oktober 2015.

Ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Irak, verliet uw familie het ouderlijk huis in Bagdad Al Jadida en ging bij uw tante langs vaderskant in de wijk Asia in Al Dora, Bagdad, wonen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, zes foto's in verband met uw werk, een badge in verband met uw werk en verschillende loonfiches in verband met uw werk.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden door de sjiitische militie Saraya Al-Salam omwille van het feit dat u gestopt bent met uw werk bij het Irakese leger. Commandant Mohamed, die een maand uw overste was in Basra en die daarna uw commandant was in Al Habaniya, zou uw overplaatsing naar Habaniya hebben bevolen. Toen hij merkte dat u niet met het konvooi mee naar Al Karma was gegaan, nam hij contact op met de sjiitische milities die hun basis hadden in dezelfde wijk als waar hij woonde (CGVS p. 11). Commandant Mohamed zou deze militieleden hebben gevraagd u te verplichten terug te komen vechten in het leger omwille van het feit dat u soenniet was (CGVS p. 13). Doordat uw commandant Mohamed in Al Zafraniya woonde – dezelfde wijk als waar het hoofdkwartier van Saraya Al-Salam gevestigd was en waar de belangrijkste leiders van de militie Saraya Al-Salam woonden – en doordat de militieleden slechts een korte tijd nadat u gestopt was met uw werk bij u langskwamen, kon u afleiden dat uw commandant banden had met deze militie (CGVS p. 15). Bovendien zouden de militieleden eveneens gevonden hebben dat u als soenniet, wonende in een sjiitische wijk, terug zou moeten gaan werken voor het leger (CGVS p. 11, 15).

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

U verklaarde immers dat u in Irak gezocht werd door de sjitische militie Sarraya Al-Salam omdat u uw werk op een onwettige manier zou hebben verlaten. U vermoedt dat uw overste de milities zou hebben gecontacteerd en hen zou hebben laten weten dat u een deserteur was (CGVS p. 11). U kan echter niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk gestopt bent met werken bij het leger op een onwettige wijze.

Om te beginnen legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw overplaatsing. Zo verklaarde u initieel dat u diende in het Al Basra regiment en dat uw regiment werd getransfereerd naar Al Habaniya in augustus (CGVS p. 5), waaruit afgeleid kan worden dat u niet als enige soldaat naar Al Habaniya zou overgeplaatst worden. Later verklaarde u echter dat u de enige was vanuit Basra die werd overgeplaatst naar Al Habaniya (CGVS p. 15). Gezien uw overplaatsing de reden was waardoor u besloot uw werk in het leger stop te zetten, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u dit niet doet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien bleek na studie van uw verklaringen dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent uw ontslag. Zo verklaarde u dat u uw overplaatsingsbevel in stukken hebt gescheurd en tegen uw collega's heeft gezegd dat u niet meer zou komen, waarna u terugkeerde (CGVS p. 8). Later verklaarde u dat u noch uw baas noch uw collega's op de hoogte had gebracht van het feit dat u zou stoppen met werken (CGVS p. 10). Aangezien u beweerde gezocht te worden omwille van het feit dat u op onwettige wijze met uw werk gestopt was, kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over de wijze waarop u met uw werk gestopt bent. Het feit dat u dit niet doet, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven stemt uw gedrag niet overeen met de houding die iemand die door zijn overste als deserteur wordt aanzien, logischerwijze zou aannemen. Om te beginnen verklaarde u dat u op 6 september 2015 de procedure startte om een paspoort aan te vragen (CGVS p. 9). U verklaarde dat u zelf uw paspoortaanvraag indiende en de procedure volgde (CGVS p. 7). Op dit moment was u echter reeds meer dan twee weken onwettig afwezig van uw werk. Het feit dat u enerzijds beweerde voor uw vertrek nog zelf een paspoort te zijn gaan aanvragen, terwijl u anderzijds beweerde dat u op onwettige wijze uw werk had verlaten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit. Het is immers niet aannemelijk dat iemand die gedeserteerd is uit het Iraakse leger hierna het risico zou nemen om de bevoegde Iraakse autoriteiten te contacteren voor het bekomen van een paspoort. Daarenboven bleek dat u nadat u gestopt was met uw werk bij het leger gewoon aan de slag ging als reparateur van airconditioning in auto's. Uit deze verklaringen blijkt dat u na uw werk bij het leger uw toekomst in Irak op een andere manier wou opbouwen. Deze houding wijst echter niet op een vrees voor vervolging omwille van desertie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog legaal hebt kunnen reizen. U verklaart immers dat u in Bagdad het vliegtuig naar Turkije nam en hiervan stempels kreeg in uw paspoort. Het is echter weinig waarschijnlijk, dat u, indien u uw legerbasis werkelijk op een onwettige manier zou hebben verlaten, het risico zou nemen op deze manier te reizen en als deserteur tegen gehouden te worden op de luchthaven van Bagdad.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u uw werk niet op onwettige wijze heeft verlaten. Als gevolg hiervan hoeft u geen straffen omwille van desertie te vrezan. Logischerwijze is het dan ook ongeloofwaardig dat uw overste, commandant Mohamed, de sjitische milities daadwerkelijk zou hebben gecontacteerd omwille van het feit dat u gestopt zou zijn met uw werk in het leger.

U kunt bovendien niet aannemelijk maken dat de militie Saraya Al-Salam daadwerkelijk naar u op zoek was. Om te beginnen verklaarde u dat u zou zijn gestart met de procedure om uw paspoort aan te vragen op 6 september 2015 (CGVS p. 9). U verklaarde dat u zelf uw paspoortaanvraag heeft ingediend en de procedure heeft gevolgd (CGVS p. 7). Op dit moment werd u echter al gezocht door Saraya Al-Salam. Hun leden hadden reeds de bedreiging geuit dat ze u zouden zoeken en voor de ogen van uw ouders zouden vermoorden (CGVS p. 9). Het lijkt in deze context weinig aannemelijk dat u uw paspoort zelf zou aanvragen en de procedure zou volgen, gezien u op deze manier immers duidelijk maakt dat u van plan was Irak te verlaten en gezien uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de sjitische militieleiden eveneens samenwerken met overheidsinstanties. Daarenboven is het heel onwaarschijnlijk dat u vervolgens via de luchthaven van Bagdad zou reizen. Indien u werkelijk door de milities gezocht werd, lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat u het risico zou lopen om opgepakt te worden in de luchthaven van Bagdad, door met uw eigen paspoort een internationale vlucht te nemen.

Daarenboven bleek na onderzoek van uw verklaringen dat u inconsistente verklaringen aflegde over de bezoeken die de milities bij u thuis aflegden. Zo verklaarde u initieel dat de milities bij het derde bezoek dat ze aflegden bij u thuis alles ondersteboven hadden gezet (CGVS p. 10). Later tijdens hetzelfde

interview verklaarde u echter tot twee maal toe dat de militieleden uw ouderlijke huis nooit zijn binnen geweest (CGVS p. 13). Gezien de bezoeken door de militie van Sarraya Al-Salam bij u thuis geen details maar wel elementen uit de kern van uw asielaanvraag uitmaken, kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Dergelijke incoherente verklaringen over essentiële elementen van uw aanvraag ondermijnen de geloofwaardigheid.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent het aantal keer dat de milities u zouden zijn komen zoeken. Zo verklaarde u dat uw vader u belde terwijl u bij uw oom en grootmoeder verbleef om u te vertellen dat de milities nogmaals bij u thuis waren langs geweest. Hij zou tegen u hebben gezegd "Het is de tweede keer dat ze achter u komen zoeken, blijf maar thuis en ga nergens heen, het is gevaarlijk nu." (CGVS p. 9). Uit uw andere verklaringen blijkt echter dat dit voorval niet de tweede keer, maar wel de derde keer zou zijn dat de militieleden van Saraya Al-Salam zouden zijn langs geweest (CGVS p. 8-9). Wanneer u elders werd gevraagd met hoeveel personen de militieleden voor u waren langs geweest, verklaarde u dat ze de derde keer bij uw oom langs kwamen met twee auto's en acht personen (CGVS p. 13). Uit uw eerdere verklaringen bleek echter dat het bezoek van de militieleden aan het huis van uw grootmoeder en oom de vierde keer was dat zij voor u langs kwamen (CGVS p. 8-9). Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw aanvraag niet ten goede, dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt over het moment waarop deze ingrijpende gebeurtenissen met een enorme impact op uw leven plaatsvond.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u in Irak een persoonlijk vrees voor vervolging diende te koesteren voor de sjitische milities in uw wijk.

Hoewel uw profiel als soldaat niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als soldaat verbonden incidenten aangehaald.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit

Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel

bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitskaart, paspoort en woonkaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De zes foto's die u voorlegde van uzelf in uniform, de twee loonfiches en de badge van uw werk leveren geen informatie dat u omwille van uw werk zou zijn bedreigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “de materiële motiveringsverplichting”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de zorgvuldigheidsverplichting”, en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden door de sjiiitische militie Saraya Al-Salam omwille van het feit dat u gestopt bent met uw werk bij het Irakese leger. Commandant Mohamed, die een maand uw overste was in Basra en die daarna uw commandant was in Al Habaniya, zou uw overplaatsing naar Habaniya hebben bevolen. Toen hij merkte dat u niet met het konvooi mee naar Al Karma was gegaan, nam hij contact op met de sjiiitische milities die hun basis hadden in dezelfde wijk als waar hij woonde (CGVS p. 11). Commandant Mohamed zou deze militieleden hebben gevraagd u te verplichten terug te komen vechten in het leger omwille van het feit dat u soenniet was (CGVS p. 13). Doordat uw commandant Mohamed in Al Zafraniya woonde – dezelfde wijk als waar het hoofdkwartier van Saraya Al-Salam gevestigd was en waar de belangrijkste leiders van de militie Saraya Al-Salam woonden – en doordat de militieleden slechts een korte tijd nadat u gestopt was met uw werk bij u langskwamen, kon u afleiden dat uw commandant banden had met deze militie (CGVS p. 15). Bovendien zouden de militieleden eveneens gevonden hebben dat u als soenniet, wonende in een sjiiitische wijk, terug zou moeten gaan werken voor het leger (CGVS p. 11, 15).

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

U verklaarde immers dat u in Irak gezocht werd door de sjiiitische militie Sarraya Al-Salam omdat u uw werk op een onwettige manier zou hebben verlaten. U vermoedt dat uw overste de milities zou hebben gecontacteerd en hen zou hebben laten weten dat u een deserteur was (CGVS p. 11). U kan echter niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk gestopt bent met werken bij het leger op een onwettige wijze.

Om te beginnen legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw overplaatsing. Zo verklaarde u initieel dat u diende in het Al Basra regiment en dat uw regiment werd getransfereerd naar Al Habaniya in augustus (CGVS p. 5), waaruit afgeleid kan worden dat u niet als enige soldaat naar Al Habaniya zou overgeplaatst worden. Later verklaarde u echter dat u de enige was vanuit Basra die werd overgeplaatst naar Al Habaniya (CGVS p. 15). Gezien uw overplaatsing de reden was waardoor u besloot uw werk in het leger stop te zetten, kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u dit niet doet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien bleek na studie van uw verklaringen dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent uw ontslag. Zo verklaarde u dat u uw overplaatsingsbevel in stukken hebt gescheurd en tegen uw collega's heeft gezegd dat u niet meer zou komen, waarna u terugkeerde (CGVS p. 8). Later verklaarde u dat u noch uw baas noch uw collega's op de hoogte had gebracht van het feit dat u zou stoppen met werken (CGVS p. 10). Aangezien u beweerde gezocht te worden omwille van het feit dat u op onwettige wijze met uw werk gestopt was, kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over de wijze waarop u met uw werk gestopt bent. Het feit dat u dit niet doet, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven stemt uw gedrag niet overeen met de houding die iemand die door zijn overste als deserteur wordt aanzien, logischerwijze zou aannemen. Om te beginnen verklaarde u dat u op 6 september 2015 de procedure startte om een paspoort aan te vragen (CGVS p. 9). U verklaarde dat u

zelf uw paspoortaanvraag indiende en de procedure volgde (CGVS p. 7). Op dit moment was u echter reeds meer dan twee weken onwettig afwezig van uw werk. Het feit dat u enerzijds beweerde voor uw vertrek nog zelf een paspoort te zijn gaan aanvragen, terwijl u anderzijds beweerde dat u op onwettige wijze uw werk had verlaten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit. Het is immers niet aannemelijk dat iemand die gedeserteerd is uit het Iraakse leger hierna het risico zou nemen om de bevoegde Iraakse autoriteiten te contacteren voor het bekomen van een paspoort. Daarenboven bleek dat u nadat u gestopt was met uw werk bij het leger gewoon aan de slag ging als reparateur van airconditioning in auto's. Uit deze verklaringen blijkt dat u na uw werk bij het leger uw toekomst in Irak op een andere manier wou opbouwen. Deze houding wijst echter niet op een vrees voor vervolging omwille van desertie. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u nog legaal hebt kunnen reizen. U verklaart immers dat u in Bagdad het vliegtuig naar Turkije nam en hiervan stempels kreeg in uw paspoort. Het is echter weinig waarschijnlijk, dat u, indien u uw legerbasis werkelijk op een onwettige manier zou hebben verlaten, het risico zou nemen op deze manier te reizen en als deserteur tegen gehouden te worden op de luchthaven van Bagdad.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u uw werk niet op onwettige wijze heeft verlaten. Als gevolg hiervan hoeft u geen straffen omwille van desertie te vrees. Logischerwijze is het dan ook ongeloofwaardig dat uw overste, commandant Mohamed, de sjiitische milities daadwerkelijk zou hebben gecontacteerd omwille van het feit dat u gestopt zou zijn met uw werk in het leger.

U kunt bovendien niet aannemelijk maken dat de militie Saraya Al-Salam daadwerkelijk naar u op zoek was. Om te beginnen verklaarde u dat u zou zijn gestart met de procedure om uw paspoort aan te vragen op 6 september 2015 (CGVS p. 9). U verklaarde dat u zelf uw paspoortaanvraag heeft ingediend en de procedure heeft gevolgd (CGVS p. 7). Op dit moment werd u echter al gezocht door Saraya Al-Salam. Hun leden hadden reeds de bedreiging geuit dat ze u zouden zoeken en voor de ogen van uw ouders zouden vermoorden (CGVS p. 9). Het lijkt in deze context weinig aannemelijk dat u uw paspoort zelf zou aanvragen en de procedure zou volgen, gezien u op deze manier immers duidelijk maakt dat u van plan was Irak te verlaten en gezien uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de sjiitische militieleden eveneens samenwerken met overheidsinstanties. Daarenboven is het heel onwaarschijnlijk dat u vervolgens via de luchthaven van Bagdad zou reizen. Indien u werkelijk door de milities gezocht werd, lijkt het immers weinig waarschijnlijk dat u het risico zou lopen om opgepakt te worden in de luchthaven van Bagdad, door met uw eigen paspoort een internationale vlucht te nemen.

Daarenboven bleek na onderzoek van uw verklaringen dat u inconsistente verklaringen aflegde over de bezoeken die de milities bij u thuis aflegden. Zo verklaarde u initieel dat de milities bij het derde bezoek dat ze aflegden bij u thuis alles ondersteboven hadden gezet (CGVS p. 10). Later tijdens hetzelfde interview verklaarde u echter tot twee maal toe dat de militieleden uw ouderlijke huis nooit zijn binnen geweest (CGVS p. 13). Gezien de bezoeken door de militie van Saraya Al-Salam bij u thuis geen details maar wel elementen uit de kern van uw asielrelaas uitmaken, kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Dergelijke incoherente verklaringen over essentiële elementen van uw relaas ondermijnen de geloofwaardigheid.

Verder legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent het aantal keer dat de milities u zouden zijn komen zoeken. Zo verklaarde u dat uw vader u belde terwijl u bij uw oom en grootmoeder verbleef om u te vertellen dat de milities nogmaals bij u thuis waren langs geweest. Hij zou tegen u hebben gezegd "Het is de tweede keer dat ze achter u komen zoeken, blijf maar thuis en ga nergens heen, het is gevaarlijk nu." (CGVS p. 9). Uit uw andere verklaringen blijkt echter dat dit voorval niet de tweede keer, maar wel de derde keer zou zijn dat de militieleden van Saraya Al-Salam zouden zijn langs geweest (CGVS p. 8-9). Wanneer u elders werd gevraagd met hoeveel personen de militieleden voor u waren langs geweest, verklaarde u dat ze de derde keer bij uw oom langs kwamen met twee auto's en acht personen (CGVS p. 13). Uit uw eerdere verklaringen bleek echter dat het bezoek van de militieleden aan het huis van uw grootmoeder en oom de vierde keer was dat zij voor u langs kwamen (CGVS p. 8-9). Het is bijzonder merkwaardig, en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede, dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt over het moment waarop deze ingrijpende gebeurtenissen met een enorme impact op uw leven plaatsvond.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u in Irak een persoonlijk vrees voor vervolging diende te koesteren voor de sjiitische milities in uw wijk.

Hoewel uw profiel als soldaat niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag

immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als soldaat verbonden incidenten aangehaald.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

(...)

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitskaart, paspoort en woonkaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De zes foto's die u voorlegde van uzelf in uniform, de twee loonfiches en de badge van uw werk leveren geen informatie dat u omwille van uw werk zou zijn bedreigd."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Volgens verzoeker is het haast niet te begrijpen dat de verwerende partij besluit dat hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn overplaatsing naar Al-Habaniya. Hij stelt dat hij niet als enige werd overgeplaatst en dat hij dit ook duidelijk heeft verklaard tijdens zijn gehoor. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad heeft aangegeven dat hem werd opgedragen om samen met een konvooi, bestaande uit 180 à 190 mensen, naar Al-Habaniya te gaan, maar dat uit zijn verklaringen niet ondubbelzinnig blijkt dat behalve hemzelf ook anderen uit het konvooi daadwerkelijk werden overgeplaatst. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk verklaard dat hij als enige vanuit Basra werd overgeplaatst naar Al-Habaniya omdat hij soenniet is en liet tevens verstaan dat er in het konvooi militairen meereisden die naar al-Habaniya terugkeerden uit verlof (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Deze verklaringen zijn aldus niet in overeenstemming te brengen met verzoekers eerdere verklaring dat zijn regiment, en dus niet enkel hijzelf, werden overgeplaatst naar Al-Habaniya (stuk 5, gehoorverslag, p. 5).

Waar de bestreden beslissing verzoekers gedrag niet in overeenstemming acht met de houding die iemand die door zijn overste als deserteur wordt aanzien logischerwijze zou aannemen, betoogt verzoeker dat het niet gevaarlijk is om een paspoort aan te vragen, ook al staat men op de zwarte lijst van de milities. Volgens verzoeker worden de gegevens van deserteurs immers enkel doorgegeven aan milities en niet aan de overheid. Er zou wat dat betreft geen informatieoverdracht plaatsvinden tussen de milities en de ambtenaren die tewerkgesteld zijn op de luchthaven of die de paspoorten afgeven. Verzoeker wijst erop dat de dienst die de paspoorten aflevert gevestigd is in Al-Zayuna, op een uur (rijden) van verzoekers woonplaats. Verzoeker stelt dat zijn paspoort werd opgehaald door de vriend bij wie hij onderdook nadat militieleden er waren achter gekomen dat hij bij zijn grootmoeder verbleef, niet uit schrik voor vragen aan het loket maar wel om op weg van en naar Al-Zayuna te worden opgemerkt door een militielid. De Raad oordeelt dat het volstrekt geen steek houdt dat de Iraakse autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn geweest van zijn onwettige afwezigheid bij het leger, zijnde een overheidsinstelling. Verzoeker voegt geen informatie waaruit blijkt dat de gegevens van deserteurs niet worden gecommuniceerd aan de diverse diensten van het Iraakse staatsapparaat, waaronder de ambtenaren die paspoorten uitreiken of controles uitoefenen op de luchthaven, die er nochtans belang bij hebben daarover te beschikken. In zoverre verzoeker aanvoert dat paspoorten niet op een en dezelfde plaats worden aangevraagd en afgeleverd en dat er wel een risico bestond om door militieleden te worden opgemerkt op de weg van en naar de plaats waar zijn paspoort werd afgeleverd maar niet op deze van en naar de plaats waar hij het eerder had aangevraagd, dient te worden vastgesteld dat hij deze bewering evenmin staft. Aldus slaagt verzoeker er niet in zijn risicovolle gedrag te verklaren of verschonen.

Waar verzoeker volgens het gehoorverslag heeft verklaard dat hij zijn overplaatsingsbevel in stukken heeft gescheurd en tegen zijn collega's heeft gezegd dat hij niet meer naar zijn werk zou komen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8), beweert hij thans dit nooit te hebben gezegd en wijst hij op het gevaar dat dergelijke handelwijze inhoudt voor verschillende mensen, niet in het minst zijn familie. Verzoeker stelt ook op de hoogte te zijn geweest van de straffen die gesteld zijn op het negeren van bevelen en dat het niet verstandig zou zijn om dermate gevoelige informatie te verspreiden. De Raad kan op basis van het

gehoorverslag enkel vaststellen dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat hij zijn overplaatsingsbevel verscheurde en tegen zijn collega's zei dat hij niet meer zou terugkomen. Dat het hier om een vertaalfout zou gaan, maakt verzoeker op geen enkele wijze hard. Het is bovendien bijzonder onwaarschijnlijk dat de tolk verkeerd zou hebben vertaald dat verzoeker zijn overplaatsingsbevel in stukken scheurde, aangezien verzoeker dit volgens het gehoorverslag tot driemaal toe heeft verklaard (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 10), geen melding maakte van andere vertaalproblemen en zowel aan het begin als einde van zijn gehoor bevestigde de tolk goed te verstaan (*ibidem*, p. 2, 16).

Verzoeker doet tevens geen afbreuk aan de vastgestelde inconsistenties en vaagheden in zijn relaas over het bezoek van de milities aan zijn huis en dat van zijn grootmoeder, waar hij zonder meer meent *"dat het hier ging om een verkeerde interpretatie en hoogst waarschijnlijk een jammerlijke vertaling"*. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, maar blijft wat dat betreft in gebreke.

De Raad merkt op dat verzoeker evenmin consistente verklaringen heeft afgelegd over het vermeende verlies van zijn paspoort. Verzoeker verklaarde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de smokkelaar dit met zich had meegenomen in Servië, daar waar hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet optekenen dat hij het in Turkije samen met andere spullen heeft weggesmeten (stuk 11, verklaring DVZ, punt 24; stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

Wat de problemen als soenniet in Bagdad betreft, beperkt verzoeker zich verder tot het volharden in zijn verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu hij, wat zijn persoon betreft, geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn religie als soenniet verbonden actuele incidenten heeft aangehaald.

Verzoeker voert verder aan dat de milities zijn familie, en dan voornamelijk zijn vader en twee broers, nog steeds lastigvallen. Ongeveer vier maanden voor datum van het verzoekschrift zouden veiligheidsdiensten zijn vader hebben opgebeld met de boodschap dat er onbekende personen waren in zijn woning, die hij heeft verlaten. Verzoekers vader zou met twee zoons een kijkje zijn gaan nemen in de woning en daar dezelfde leden van de sjitische militie hebben aangetroffen die verzoeker zouden hebben bedreigd. Na lang twijfelen zou verzoekers vader dan toegegeven hebben dat verzoeker intussen in het buitenland zit, waarop de militieleiden verzoekers twee broers in de plaats zouden meegenomen hebben. Hiertegen zou verzoekers vader klacht hebben ingediend bij de politie. Verzoeker stelt zo snel mogelijk een kopie van deze klacht te zullen overmaken aan de Raad. Zijn beide broers zouden tot op vandaag nog steeds vermist zijn en zijn vader zou dagelijks de ziekenhuizen afbellen in de hoop meer informatie te verwerven.

De Raad stelt vast dat de nieuwe ontwikkelingen in verzoekers asielrelaas niet dienstig worden aangevoerd, in de mate dat zij volledig in het verlengde liggen van elementen die door hem eerder werden aangevoerd en waaromtrent in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd waarom er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs bij omtrent de voorgehouden ontvoering van zijn twee broers. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden geen kopie heeft neergelegd van de klacht die zijn vader naar aanleiding van dit incident zou hebben ingediend.

Middels een aanvullende nota van 16 maart 2017 brengt verzoeker enkele documenten bij die zijn asielrelaas en beroep bij de Raad moeten ondersteunen. Het gaat om de overlijdensakte van zijn broer, die op 11 december 2016 zou zijn overleden (stuk 1) en een eigendomsakte die zou dateren van 1 februari 2011 (stuk 2). De Raad stelt vast dat het in werkelijkheid om twee fotokopieën gaat van één en hetzelfde document, waarbij de voor eensluidend verklaarde vertalingen werden gevoegd van twee verschillende documenten, en dat niet kan worden nagegaan welk van beide stukken daadwerkelijk werd gevoegd. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Tevens voegt verzoeker twee foto's van een grafzerk, waarvan het Arabische opschrift evenwel niet werd vertaald. Aldus moet er door de Raad worden vanuit gegaan dat deze foto's eender waar en wanneer kunnen zijn genomen en betrekking kunnen hebben op om het even welk graf.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten dient nog te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanspraak ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanspraak worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelofbaarheid van verzoekers aanspraak te herstellen.

De hoger vastgestelde inconsistenties en vaagheden hebben geenszins betrekking op contextuele zaken, zoals verzoeker stelt, maar wel op elementen die raken aan de kern van zijn asielaanspraak.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voren komt in de door hem en door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie en stukken. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" waarvan de referentie werd opgenomen in de bronnenlijst van de door verweerder bijgebrachte COI Focus "*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016, en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader

refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiietische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker lijkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF